

З шахтарського краю

[П. Ніколенко]

#7-8 от 28.03.2006

Андрій Степанюк прийшов до ХПІ вже добре підготованим. У своєму рідному Лисичанську (Луганська область) він успішно закінчив нафтохімічний технікум за спеціальністю «Механік хімічної промисловості». А потім з'явилося бажання отримати вищу освіту.

Зараз п'ятикурсник Андрій навчається на кафедрі «Двигуни внутрішнього згоряння». Він анітрохи не жалкує про свій вибір – ще б пак – у заліковці немає місця для «добре» – лише відмінні оцінки. Не дивно, що Андрій – стипендіат Вченої ради університету.

Він уже захистив бакалаврську роботу за темою «Двигун СМД-23», яку підготував під керівництвом доцента Володимира Тихоновича Коваленка. В цій темі він розробляв спеціальне завдання: «Поліпшення системи змащування». У недалекому майбутньому він спеціаліст – інженер-конструктор ДВЗ.

Андрій вважає, що його групі ТМ-41а пощастило більше, ніж ТМ-41б та ТМ-41в. У «ашок» деякі спеціальні пари проводилися у філіалі кафедри на державному підприємстві ХКБД (бюро з двигунобудування). Андрій задоволений самим процесом навчання. Подобається йому і життя у гуртожитку № 9, що на Алексіївці. Хлопець вважає, що там досить комфорту, щоб відчувати себе повноцінним студентом: є спортзал, цілком нормально працюють побутові служби, навіть проводяться дискотеки. Адже за старанним навчанням не слід забувати, що молодість одна. Взагалі, каже Андрій, гуртожиток допоміг мені у самовихованні, навчив самостійності та спілкуванню. Саме тут він знайшов багато друзів з інших міст України.

Переважна більшість попередників Андрія Степанюка, випускників кафедри ДВЗ – знайшли своє покликання на заводі ім. Малишева, Харківському тракторному заводі, а також на станціях транспортного обслуговування. Андрій планує поки що зупинитися на кваліфікації «спеціаліст». Він мріє про цікаву роботу із гідною оплатою. Хлопець дуже вдячний ХПІ та керівництву рідної кафедри – за цікаві роки студентства, за друзів, за спортивні секції Політехна, де він займається футболом та боротьбою. Особливо вдячний він своєму керівнику бакалаврської роботи, доценту Володимиру Тихоновичу Коваленку. Він був для

студента зразком науковця та просто доброї, чуйної людини.

Андрій також пам'ятає, що велика заслуга в його особистому становленні належить батькові й матері – шахтарям-пенсіонерам. Вони завжди його підтримували як матеріально, так і духовно. Тепер він бажає працювати і підтримувати їх.